

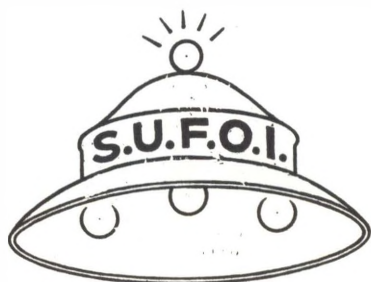
UFO NYT

August 1963

S. U. F. O. I.

Pris 2,00 kr.
Incl. oms.

Udgiver: S.U.F.O.I.
(Scandinavian UFO-investigation)

Ekspedition og abonnement:
Forlaget SUFOI
Rønne Alle 9, Sunds, Jylland
Telefon Sunds 194 - Giro 516 75
Pris 24 kr. pr. år

Redaktion:
Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Frank Pedersen (tekniske materialer)
E. Jensen (dansk stof)
Gerda Rørbæk Nielsen
(oversættelser)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem „UFO-NYT“ at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

Organisationsoversigt: **Se UFO-NYT juli 1963**

Efterlysning

Undertegnede efterlyser 1 eksemplar af UFO-NYT, januar 1963, samt de tre første numre af UFO-NYT (november, december 1958 og januar 1959), hvis nogen endnu skulle have dubletter af disse numre.

Jeg er desuden Liebhaber til et eksemplar af Erich Fromm's „Kunsten at elske“ samt 1 eksemplar af „De 12 helliges evangelium“.

Henvendelse evt pr. brev til:

*Per Borggaard,
Fynsgade 44, Grindsted.*

SÆRNUMMERET

**udsendes mellem den 10. og 15.
august**

UFO-NÅL

**Vi har nu kun 30 nåle tilbage,
bestil derfor i dag**

UFO-NYT

Hele 1963 udsolgt

TELEPATI

Udsolgt

INDEHOLDER bl. andet

Aktuelt	141
Rumteknik og viden	142
Desmond Leslie taler	147
Spørgsmål og svar	149
Bifalder Gud rumforskningen	150
Det åndelige og det virkelige	154
UFO-observationer over Skandinavien	155
UFO landet i Rom	159

★ **AKTUELT** ★

★
Rapport fra mariner II

Ought to be translated.

De fleste af mine læsere har utvivlsomt læst rapporter om Mariner 2-resultaterne. Mange er blevet foruroligede ved oplysningerne om, at overflade-temperaturen på Venus skulle være 800° F. (svarende til 425° C.). Målinger foretaget fra Jorden havde allerede vist en Venustemperatur på 600° F. (320° C.), hvilket fuldt ud er forklaret i mr. Adamskis sidste bog „Flying Saucers Farewell“ (side 60-62). Målinger fra Jorden stemte også overens med Mariner 2's rapporter om skylagene — + 60°F. (ca. ÷ 50° C.), i de øverste lag til + 30° F. (÷ 35° C.), i de underste.

Lad os se lidt nærmere på disse temperaturmålinger m. h. t. de nye informationer (hvis de er nye) og endvidere, hvordan billedet tegner sig for Jordens vedkommende.

De, der har læst bøger om ionosfæren, vil vide, at den består af flere lag med forskelligartede egenskaber, hvorefter benævnt D-, E- og F-lag. Sidstnævnte deles igen op i E¹, E², F¹ og F²-lag. Lignende lag findes utvivlsomt omkring alle planeter.

Hvis vi starter ved Jordens overflade og måler temperaturen, efterhånden som vi stiger, vil vi finde, at det bliver koldere jo højere vi kommer op. Dette vil fortsætte, indtil temperaturen når + 75° F. (÷ 60° C.). Det varierer naturligvis noget, således at disse og efterfølgende tal kun er tilnærmede.

E-laget strækker sig fra en højde på 50 til 100 miles (svarende til ca. 80-160 km) med F-laget ovenover. I en højde af ca. 60 miles (100 km) vil vi blive forbavset over at finde, at temperaturen er steget til + 8° F. (÷ 22° C.), og ved 120 miles (200 km) vil den ligge omkr. + 1200° F. (650° C.) I ca. 180 miles (300 km's) højde er den omkr. 1700° F. (900° C.), og vil derefter ved 240 miles (385 km) falde til mellem 725 og 1327° F. (385-720° C.). I en højde af ca. 300 miles (500 km) finder vi lag med temperaturer fra 1100 til 2400° F. (600-1300° C.). Raketforsøg inden for de sidste måne-

der har målt lag med gennemsnitstemperaturer på 4000-6000° F. (2200-3300° C.), men nu kommer en ny faktor ind i billedet.

De høje temperaturer, der er målt omkring Jorden, er ikke varmegrader, som vi kender dem, men et mål for, hvad men benævner „kinetisk“ temperatur. Man kunne også kalde det elektron-temperatur. Når solstrålerne rammer og absorberes af ionosfæren, opstår der fotoelektroner*) med langt større energi end den atmosfærens øvrige partikler er i besiddelse af. Hvis energien stadig bygges op i denne proces, kan temperaturen (den kinetiske temp.) nå enorme højder. F. eks. findes der omkring solen kinetiske temperaturer på omkr. 2 millioner grader F. (1,1 mill. grader C.), medens der på dens overflade (iflg. den konventionelle videnskab) kun er målt 6000° F. (3300° C.).

Hvad er da kinetisk temperatur? Lad os først slå fast, at det ikke er varme i almindelig forstand**). Vi vil prøve at illustrere det på følgende måde: Hvis vi drypper vand på en varm kakkelovn, vil der danne sig små runde dråber, som danser rundt. Jo varmere ovnen er, desto hurtigere danser de. Noget tilsvarende sker med de små partikler i den øverste del af atmosfæren. Jo mere energi de indeholder, des hurtigere vibrerer (danser) de. Vibrationens hastighed svarer til en bestemt temperatur. I F-laget omkring Jorden viser kun en meget ringe del af de absorberede solstråler sig som varme. Mindst 85 % påvirker molekylernes energitilstand***)) og bliver udstrålet som kinetisk varme, ikke som virkelig varme, sådan som vi tænker os den.

Det synes mig logisk, at Venus, der befinder sig nærmere ved Solen, og derfor skulle modtage partikler med større hastighed, også skulle have en meget højere kinetisk temperatur end Jordens 6000° F. Venus's magnetiske felt skulle være tre til fire gange kraftigere end Jordens til trods for, at det ikke lykkedes Mariner 2 at måle det.

Hemmeligheden ved de høje temperaturlæsninger på Venus ligger i den anvendte målemetode. I Mariner 2 anvendte man radiometrisk måling. Det vil sige, at detektoren ikke var andet end en radiomodtager, beregnet til at undersøge elektromagnetisk stråling på nærmere bestemte bølgelængder eller frekvenser. Mekanismen svigtede og kunne ikke udføre de funktioner, som var planlagt. I stedet fore-

tog den kun tre langsomme bevægelser tværs over planeten, og herfra stammer alle aflæsningsresultaterne.

Iflg. teorien skulle mikrobølge-radiometret finde de største elektron-koncentrationer langs randen af den planetariske skive, hvis varmen stammede fra ionosfæren. Kom varmen derimod fra selve planetens overflade, ville en undersøgelse fra rand til rand vise et maksimum over planetens midte. Ud fra så ufuldkomne metoder er de betydningsfulde erklæringer givet. Temperatur-aflæsningerne var i virkeligheden målinger af radiostrålinger fra Venus's ydre atmosfære, sandsynligvis fra ionosfæren. I sammenligning med de tidligere jordaflæsninger var de under gennemsnittet og ikke korrekte.

Det skal bemærkes, at den kinetiske temperatur i højtliggende skylag kan ligge omkr. 600-800° F., medens den infrarøde stråling (virkelig varme) vil vise sig at være adskillige grader under nul. De to temperaturer kan eksistere samtidig.

Hvis de samme målingsmetoder blev anvendt på Jorden fra en tilsvarende afstand, ville de vise, at Jorden var ubeboelig for mennesker, idet temperaturen ville ligge omkr. smeltepunktet for bly.

C. A. Honey | Afr. Hansen.

*) Elektroner frigjort ved foto-elektrisk effekt. Kendt fra lysmålere.

***) I virkeligheden er al varme (iflg. den kinetiske teori) partikelbevægelse.

****) Skal sikkert være „atomernes energitilstand“. Om dette og de øvrige spørgsmål kan man læse i f. eks.: Einstein og Infeld. Det moderne verdensbillede. (Gyldendals Uglebøger).

J. A.

Biblioteket

Biblioteket i Randers har lige fået 100 nye bøger omhandlende en lang række videnskabelige emner. Endvidere har biblioteket fået flere UFO- bøger.

Skriv efter oversigt.

Peter Andersen, Violvej 5, Randers

Rumteknik og viden VI Mennesket i rummet

Ought to be translated.

I tusinder af år har menneskets blik med uimodståelig kraft været rettet mod himmelhvælvingen og dens utallige stjerner, som på samme tid har virket fortryllende og slået folk med rædsel. Drømmen om rejser i rummet er sandsynligvis lige så gammel som mennesket, sikkert er det i hvert fald, at mange forfattere i tidens løb er blevet inspireret til at skrive om rejser i rummet; tænk på forfattere som grækeren Lukian fra Samosata, der skrev en bog om en rejse til Månen, Plutark, der skrev om ansigtet i Månen. De engelske biskopper Francis Godvin og John Wilkins har begge skrevet bøger om Månen og således kunne vi forsætte med en række navne på forfattere af rumlitteratur, Science fiction, og vi ville finde, at disse forfattere tæller folk med uddannelse lige fra præster til astronomer.

Vi er i dag nået så langt i udviklingen, at døren til rummet er blevet åbnet. 6 russere og 6 amerikanere har taget de første småture ud i rummet, og inden 1975 vil de første mennesker lande på Månen og den næste fase i rumalderen dermed indledt. Satelitter er nu snart blevet så dagligdags fænomener, at deres opsendelse ikke mere er værdige til plads på avisernes forside. Hidtil er bemandede rumflyvninger forløbet god og lykkeligt. (Hvis man altså kan stole på rumforskningsorganisationerne i Rusland og USA) og vi kan håbe, at dette held må vare ved, men vi må ikke deraf forledes til at tro, at bemandede rumflyvninger er uden fare og lette at gennemføre. Det at sende et menneske ud i rummet er et uhyre kompliceret foretagende, der har krævet et stort og mangesidet forskningsprogram, hvor læger og ingeniører i fællesskab har løst mange store problemer, og stadig arbejder videre med forbedringer af det eksisterende udstyr eller arbejder med helt nye og epokegørende apparater.

Vi skal i denne artikel se lidt på en del af de forhold, der vanskeliggør menneskets rejser i rummet.

1. *Andedrættet.* Alle ved, at den menneskelige organisme kræver ilt for at eksistere. Ilten kan ikke tappes fra rummet, hvorfor det er nødvendigt, at rumfartøjet selv medbringer den fornødne iltmængde.

Ilt er dog ikke nok, for at kunne indånde denne ilt må bestemte trykforhold være opfyldt.

Ved jordoverfladen indeholder luften 21 % ilt, 78 % kvælstof og 1 % andre luftarter, først og fremmest argon, samt kultveilte og vanddamp. Dette fordelingsforhold bevares stort set med stigende højder over jordoverfladen. Da luften bliver tyndere, jo længere vi kommer ud i rummet, bliver der stadig mindre ilt til rådighed, hvorfor der optræder symptomer på iltmangel.

I den højde, hvor lufttrykket er sunket til 87 mm kviksølvtryk (ca. 15 km) bliver det ganske umuligt at optage ilt gennem åndedrættet, fordi trykket af den kulsyre og vanddamp, der findes i lungerne netop er 87 mm. Ved 15 km ligger altså grænsen for åndedrættets evne til at optage ilt.

For at åndedrættet skal fungere må der altså være et bestemt tryk. I den forbindelse taler man om iltens partialtryk (ved en luftarts partialtryk forstås det tryk, som luftarten ville udøve, hvis den var alene i det undersøgte rum), og de er ved jordoverfladen 160 mm kviksølv.

Menneskets tolerancegrænser for variationer i iltens partialtryk ligger mellem 80 mm og 400 mm. Astronauten skal med andre ord modtage iltforsyningen med et tryk, der ligger mellem disse to grænser. Normalt vil trykket være på 260 mm.

Når mennesket forbruger ilten dannes i stedet kultveilte. I hvile optager et voksent menneske ca. 15 liter ilt i timen og afgiver i samme tidsrum 12 l kultveilte, og ved hårdt arbejde kan tallene være 300 liter ilt og 260 liter kultveilte. Den udåndede kultveilte må, for at åndedrættet skal fungere normalt, fjernes og dette sker ved absorbering (opsugning) i stoffet litiumhydroxyd, idet den udåndede vanddamp samtidig fjernes ved at fortsættes i et særligt apparat. Det kan endvidere nævnes, at ildelugt i kabinen fjernes ved at absorberes af porøst kul.

Ved de allerede gennemførte rumture har iltproblemet forholdsvis let kunne løses, idet turene kun har været af kortere varighed. Værrer bliver det når vi engang i fremtiden skal længere ud i rummet på ture til f. eks. Venus og Mars. Flere metoder er på tale til løsning af dette problem, og af disse har vel nok „fotosyntesereaktionen“ hos grønne planter størst interesse.

Fotosyntesereaktionen beror som alle livsprocesser

på solenergi. De grønne planter optager solenergi og forvandler den til kemisk energi, der opbevares i plantedelene. Planterne optager kultveilte og afgiver ilt, mens dyr og mennesker gør det stik modsatte. Denne vekselvirkning tænkes udnyttet i kommende rumskibe og det er her specielt nogle bestemte grøn-alger, man er interesseret i. Der findes en blågrøn-alge, som ikke er meget større end et rødt blodlegete, med det latinske navn „chlorella pyrenoidosa“. 2,3 kg af denne alge kan klare luftrensningen for en mand. (En anden meget mindre organisme har også vakt interesse fordi den i en mængde af 0,7 kg skulle være i stand til stadig rensning af luften for et menneske). Alle problemer er dog ikke løst endnu, men der er ingen tvivl om, at dette er en af de metoder, der vil blive brugt, specielt da algerne også kan benyttes som næringsmiddel.

2. *Temperaturen*: I forbindelse med muligheder for liv taler man om en temperaturzone kaldet den biotermale zone og som går fra -30° C til $+64^{\circ}$ C. Der findes levende organismer, som kan opretholde livet udenfor disse zoner, men dette hører til undtagelserne. Mennesket er mere følsomt over for temperaturvariationer end mange andre levende væsener, hvorfor man i rumkabinen må kræve et udstyr, der kan holde temperaturen inden for meget snævre grænser (normalt 20° — 37° C).

Der stilles her store krav til de sikkerhedsforanstaltninger, som skal holde temperaturen i kabinen på et næsten konstant niveau, for under rumfærden vil fartøjet være udsat for kolossale variationer i temperaturen.

Disse variationer hidrører fra:

- Opstigningen gennem atmosfæren skaber varme på grund af fartøjets gnidning imod luften og fordi der sker en sammentrykning af luften.
- Fartøjet bevæger sig dels i Jordens skyggeside, hvor temperaturen er lav og dels i dagsiden udsat for Solens direkte påvirkning.
- Nedturen gennem atmosfæren, hvor kabinen er udsat for en så stor opvarmning, at den ville brænde op, hvis der ikke var omfattende beskyttelsesforanstaltninger.

Der er tale om temperaturforandringer på flere tusinde grader Celcius, alt afhængig af kabinens form og den hastighed den vender tilbage til Jorden med.

Udformningen af kabinens næse spiller her en stor

rolle, og det har vist sig, at en stumpnæsset kabine giver den bedste beskyttelse. Når den trænger ind i atmosfæren, danner der sig foran den en pude af sammenpresset luft, der dels virker bremsende, og dels afgiver 90 % af den samlede varmeenergi til luften udenom, hvorved kun 10 % af varmen går til ophedning af kabinen. Ydersiden af kabinen bygges op af et stof, der ved sin smeltning og/eller fordampning bruger så megen varme, at den resterende del af kabinen kun udsættes for en mindre opvarmning. (Dette stof kan være berylliumoxid).

Nævnes bør det også, at man ved at skabe et kraftigt magnetfelt omkring kabinen kan påvirke luftstrømmens hastighed på en sådan måde, at kabinen opledes mindre.

Af hensyn til absorberingsvarmen (fra Solen) spiller også beskaffenheden af fartøjets yderside den største rolle. En hvidmalet yderside er således bedre end en sortmalet eller blankpoleret, når der er tale om den varmemængde, som absorberes. Det afhænger nu af rumskibets anvendelse (stilling og afstand i forhold til Solen), hvilken overfladeform og art man foretrækker.

Kabine og rumdragt er udstyret med et varmeudvekslingssystem, der kan være opbygget efter forskellige principper, men fælles for dem alle er, at de skal holde en konstant temperatur i kabinen.

3. *Accelerationsproblemer.* Vi vil nu kigge lidt på tyngdekraften og accelerationsproblemet, men først må der nok siges et par ord om disse fænomener i almindelighed. Af alle naturkræfter er tyngdekraften den mest gådefulde, og vi ved endnu ikke alt om denne kraft, men vi er nu alle daglig udsat for dens virkninger.

Hvad er acceleration? Alle kender sikkert ordet i forbindelse med biler, hvor man taler om, at en bil accelererer så og så hurtigt, idet man hentyder til, hvor hurtigt den kan nå fra hastigheden 0 til f. eks. hastigheden 100 km. i timen. Det at vognen ændrer sin hastighed fra en lavere værdi til en højere kaldes acceleration, og den modsatte vej taler man om deceleration. Som måleenhed for acc. har man indført den vejlængde hvormed et frit faldende legeme accelereres i ét sekund på grund af Jordens tiltrækningskraft. Tyngdekraften drager nemlig alle legemer på jordoverfladen ind mod Jordens centrum. Så vidt man har kunnet konstatere hidtil, er tyngdekraf-

ten upåvirkelig (der er dog i dag fremsat nye teorier om ændringer i tyngdekraften, men disse har endnu ikke kunnet bevises) og har for et bestemt sted på jordoverfladen en bestemt størrelse, nemlig ca. 9,81 m/sek.², hvilken størrelse også ofte benævnes med bogstavet „g“.

Astronauten vil være udsat for acc.-påvirkninger under starten og igen under nedturen, men også under kredsløbet kan han udsættes for lignende påvirkninger. Disse påvirkninger kan fremkalde fysiologiske forstyrrelser, og er derfor en af de mest betydningsfulde faktorer, når man ser på menneskets rejsemuligheder i rummet.

Forudsætningen for, at menneskets rumfart overhovedet skal være mulig, er naturligvis, at den menneskelige organisme kan tåle eller kunstigt kan bringes til at tåle de accelerationsværdier, som er nødvendige for at bringe en rumkabine i kredsløb omkring Jorden, eller så den kan helt frigøres fra Jordens tiltrækning og flyve til Månen eller et andet himmellegeme.

Der har her været udført en mængde undersøgelser for at se, hvad den menneskelige organisme kunne tåle, og hvad man kunne gøre for at tåle højere påvirkninger og stadig være i stand til at udføre visse fornuftsbetonede arbejder. Det har vist sig, at legemets væsker bl. a. blodet udsættes for store trykpåvirkninger. Blodtilførslen til hjernen og øjets nethinde kan formindskes, og medføre formindskelse af synet og bevidstløshed.

Undersøgelserne har vist, at legemets stilling i forhold til accelerationspåvirkningen spiller en stor rolle. I siddende stilling og med påvirkningen oppefra i kroppens retning kan tåles en påvirkning på 4—5 g. Liggende på maven med påvirkning vinkelret på ryggen kan tåles 11—12 g og liggende på ryggen med påvirkning fra bryst mod ryg kan tåles 15 g. De nævnte påvirkninger kan tåles i tidsrum omkring 3 minutter, for tiden spiller nemlig en afgørende rolle i forbindelse med de kræfter, man udsættes for.

Ved anvendelse af flertrinsraketter er man i stand til at nå et passende kompromis mellem de accelerationsværdier, der er nødvendige, og de påvirkninger mennesket kan tåle.

4 *Vægtløsheden.* Virkelig vægtløshed indtræder, hvis der ingen tyngdekraft er, eller hvis dens virkninger ophæves af en lige så stor modsat rettet kraft.

Jordens tyngde aftager med en faktor, der er omvendt proportional med kvadratet på afstanden fra jordcentret. Jo længere vi kommer væk fra Jorden, desto svagere bliver tyngdekraften, men helt forsvinde vil den ikke. Klatrer man op i et træ og springer ned, vil man opleve vægtløshed, men her er virkningen af kort varighed. Ved ethvert frit fald er man vægtløs (når man ser bort fra luftmodstanden). Bevægelsen i rumkabinen i kredsløbet omkring Jorden er et fri fald, og derfor vil astronauten i kapslen være i en vægtløs tilstand, d.v.s. legemet er uden vægt (ethvert legeme har både vægt og masse, de måles begge i kg, men medens vægten afhænger af tyngdekraften er massen uafhængig af hvor legemet befinder sig). I forbindelse med formindsket tyngde og vægtløshed opstår der visse fysiologiske problemer. Der vil ske påvirkninger af centralnervesystemet og dermed af sanserne; der vil komme påvirkninger af åndedrættet, blodomløb og stofskifte. Muskelbevægelserne vil have en tendens til at blive for store i den første tid af vægtløsheden. Der vil også være problemer i forbindelse med indtagelse af føden.

De hidtil gennemførte undersøgelser og rumforsøg har vist, at man kan klare disse problemer uden større gener, når varigheden ikke bliver alt for stor, men man er dog klar over at ved rumrejser af længere varighed, må man skabe en kunstig tyngde for at forhindre virkninger af skadelig art. Den kunstige tyngde kan skabes ved at bringe rumskibet, rumstation m.v. til at rotere.

5. *Strålingsproblemet.* Man talte før i tiden tit om det tomme rum og mente dermed, at når man kom langt nok (ca. 1000 km) ud fra jordoverfladen, var man ude i et rum, der intet indeholdt. I nyere tid er vi blevet klogere, vi ved at ude i rummet findes stof omend i meget ringe mængde pr. kubikmeter, så ringe er disse stofmængder, at man skal tælle stoffet i antal atomer.

Desuden findes der i rummet en række forskellige strålinger, som mennesket under rumrejser må tage hensyn til. Jordatmosfæren danner et mægtigt beskyttende lag, som forhindrer at Jordens beboere forbrændes af de ultraviolette stråler i sollyset, og som også beskytter mod den primære kosmiske strålings fulde styrke. Som mål for atmosfærens beskyttelse over for den kosmiske stråling kan angives, at den giver samme beskyttelse som et lag bly på en meters tykkelse.

Den ultraviolette del af spektret omfatter stråler med en bølgebredde mindre end 4000 Å (Å, Ångstrømmenheden er en timilliontedel af en mm) og udgår ca. 4 % af den udstrålede solenergi. Langt den største del af den ultraviolette stråling indtages af det ozonrige atmosfærelag (ozonosfæren), der omgiver Jorden i en højde af 15—40 km. Styrken af den stråling, der når ned til jordoverfladen, er kun 1/50 af, hvad den var oven over ozonlaget.

Ultraviolet stråling fremkalder rødme og solbrændthed, og vi ved at for megen sol på ubeskyttet hud kan give forbrændinger. Hvis vi fik strålingen med fuld styrke på huden ville den hurtigt give farlige forbrændinger. Man skal altså beskyttes mod for stærk UV-stråling, men den må ikke helt udelukkes, da den spiller en vigtig biologisk rolle. Rumkabinen må altså være indrettet efter disse forhold.

En anden faktor af stor og meget alvorlig betydning er den kosmiske stråling, nemlig forskellige slags ironiserende stråling, samt røntgenstrålingen fra solen. Der er med andre ord tale om flere forskellige slags strålinger. Vi skal ikke her gå nærmere ind på disse strålingsfænomener men kun nævne, at de i større eller mindre grad alle vil påvirke biologisk væv på samme måde som de fra atombomber og atomforsøg fremkaldte radioaktive stråler. Der har været foretaget mange forsøg med aber og mus for derigennem at få kendskab til hvilke beskyttelsesforanstaltninger, der er nødvendige. Om fænomenerne kan der endnu ikke siges noget endeligt, for så mange forskellige forhold spiller ind (soludbrud, afstand til Solen, højde over jordoverfladen m.m.), men de hidtil gennemførte forsøg tyder på at faren er begrænset, og det har vist sig, at tynde aluminiumlag giver en god beskyttelse.

6. *Støjproblemet.* Der er ikke tale om noget større problem, men det bør dog nævnes, da der må tages hensyn til fænomenet ved fremstilling af rumdragten og kabinen. Raketmotorer laver som bekendt en infernalsk støj. Ved starten er lydstyrken på 145 decibel (måleenheden 1 decibel svarer til en anden måleenhed (psykisk måleenhed) kaldet „phon“. Bladsusen giver en støj på 10 phon, alm. samtale svarer til 60 phon og en nittehammer til 110 phon). Lydstyrken er så stor, at støjniveauet må sænkes betydeligt gennem lydisolering af kabinen og ved at anvende støjabsorberende stoffer til fremstilling af hjelmen,

hvis permanente eller øjeblikkelige støjskader skal undgås.

7. *Risiko for sammenstød med meteoritter.* Meteoritter, som ikke er nogen fare for mennesket, der færdes på jordoverfladen beskyttet af atmosfæren, vil udgøre en fare i rummet. De mindste partikler, mikrometeoritter, vil kunne virke som en sandblæsning af fartøjer, men de større partikler kan slå hul i fartøjet og dermed fremkalde skader af både mekanisk og termisk art. Skaden kan blive så stor og alvorlig, at fartøjet forliser.

I den forbindelse er det vigtigt at skaffe sig godt kendskab til meteoritterne og deres færden gennem rummet i vort solsystem. Ved passende navigering og ved at opbygge fartøjet af to metalvægge, hvor den ydre væg fungerer som en sikkerhedsskal (meteoritfanger), regner man med at have mindsket dette faremoment i så høj grad, at risiko for forlis skulle være minimal.

Vi har nu i korte og meget grove træk berørt en del af problemerne omkring menneskets rejser i rummet. Der er kun nævnt enkelte virkningsfænomener og de tilsvarende beskyttelsesmuligheder. Talværdier er kun nævnt i meget begrænset omfang, fordi en kort artikel slet ikke ville kunne omfatte de mange måleresultater, som forsøg af forskellig art indtil nu har frembragt.

Hensigten med artiklen har kun været at vise, at der findes mange og ofte særdeles indviklede problemer, men trods dette er menneskets rejse i rummet begyndt og endda med strålende resultater.

Frank Pedersen

PS: Med denne artikel er serien om „Rumteknik og Viden“ sluttet som artikelserie, men da interessen for en del af rumfartens problemer har været stor nok til at give anledning til enkeltspørgsmål, vil vi fremover fortsætte med en serie „spørgsmål og svar“.

Såfremt bladets læsere skulle ønske at få en nærmere uddybning af enkelte problemer vedrørende rumfart kan spørgsmålene sendes til:

Frank Pedersen

Dalgårdsparken 20, Lyngø

HUSK:

1. Spørgsmålene skal vedrøre rumfarten.
2. Spørgsmålene skal være kortfattede og må af pladshensyn kun omfatte enkeltproblemer.

Red.

Lange ører lytter

Fra „Le Canard Enchaîné“ af 20/3 1963 (fransk ugeblad, der med humor og satire „revser sæderne ved at le“, jfr. Holberg. O.a.).

Denne beretning stammer fra en lærd mand blandt mine venner. Hvor forvirrende den end måtte synes i hans mund, så stolede jeg dog på ham. Der findes jo mennesker, som det er umuligt at mistro, når man kender deres intelligensbetonede alvor, omfanget af deres viden, rigtigheden af det de siger og den hæderlighed, de lægger for dagen i deres arbejde.

Min ven fortalte mig, at det hænder enkelte steder her på Jorden, at man indfanger helt uventede brudstykker af radio- og TV udsendelser, hvilket der jo ikke er noget sindsoprivende i, hvis ..., ja, hvis man altså ikke opdagede, at disse udsendelser allerede havde fundet sted for kortere eller længere tid siden. Det kan dreje sig om flere uger, undertiden flere måneder og i enkelte tilfælde om flere år.

En røverhistorie vil De måske sige! Men hør nu her. En amerikaner ved navn Roger A. Mac-Gowan har offentliggjort et videnskabeligt arbejde, hvori fænomenet er tilfulde bekræftet. Denne Mac-Gowan er alt andet end en spøgefugl og indtager en ledende stilling ved arsenalet i Redstone (Alabama). I sin rapport, som er spækket med tal og grafisk materiale til belysning af emnet, og stillet over for den kendsgerning at man aldrig før har haft nogen som helst forklaring på disse spontane genudsendelser, udtaler amerikaneren som sin opfattelse, at der i rummet over os svæver elektroniske hukommelsesmaskiner, som registrerer visse udsendelser fra Jorden for dernæst at retransmittere dem til andre kloder, når det ønskes.

Kort sagt, et øre lytter ved vor dør, øjne ser, i kosmos dances der Can-Can for vore penge, og vi er ikke længere os selv i absolut forstand.

Clément Ledoux,

i „Le Courrier Interplanétaire“.

Oversat: Aage Voss.

*Det er det vi gør, som gør os
til det vi er.* Pimsoll.

Bemærkninger fra C. A. Honey

Man har uden tvivl i de senere udgaver af Newsletter, bemærket en ændring i artiklerne. Tiden går hurtigt, og vi er kommet nærmere og nærmere til det, som vi har arbejdet for i alle disse mange år. Lige- som oppositionen er blevet mere og mere aggressiv, er jeg blevet det samme. Ting, som har været gemt af vejen til netop denne tidsperiode, vil nu begynde at komme frem.

Nogle af de artikler, som vi har ført i de sidste få måneder, havde til hensigt at fjerne dem fra rækkerne, der endnu ikke var nået så langt, at de ville kunne følge det kommende program. Trods det er antallet af fornyede abonnemeter langt større, end jeg havde ventet. Vi har så at sige fjernet det „døde ved“ og forstærket kaliberen af den, der går ind for programmet. Kun de med en højere forståelse og et bredt livssyn vil være i stand til aktivt arbejde for dette program, når det bliver alene.

Jeg ønsker at fremføre et par kommentarer til den artikel, som jeg har forberedt om Mariner 2 og dens resultater. De fleste, som kommenterer Mariners signaler, har vist sig enten at være total uvidende om virkelige opdagelser, som tidligere er gjort, eller også har de valgt med vilje at overse kendsgerningerne. I første instans har rapporterne fra en højtgående ballonflyvning i 1959 (i lighed med Marsflyvningen i marts) været fuldstændig glemt eller ignoreret.

Cmdr. Malcolm D. Ross, USN, og dr. Charles B. Moore fra Cambridge, Massachusetts, opdagede i 1959 fra 3 til 5 gange mere vanddampe på Venus end i tilsvarende højde på Jorden. Enten har Mariners målinger fejlet her, fordi instrumenterne har vist sig at være defekte, eller også er visse oplysninger forsærligt blevet tilbageholdt for at føre offentligheden bag lyset. Den videnskabsmand, som stadig benægter, at en overflod af vandampe eksisterer i Venus' øvre atmosfære, er uværdig til at blive kaldt for videnskabsmand. (Ref. rapporter fra Johns Hopkins University, dr. John Strong, Baltimore, Md. U.S.A.)

Så snart som jeg vil være i stand til at få nogle gode rapporter fra den sidste ballonforskning vedrørende Mars, vil jeg skrive en artikel om disse undersøgelser. Vi ved allerede, at der er opdaget vanddampe på Mars, hvormeget håber jeg at finde

ud af. *Special bemærkning:* Mr. Adamski sender netop et par ord om, at han har truffet én af dem, der har forbindelse med Mariner 2-flyvningen, som har fortalt ham, at informationerne, der kom tilbage fra Mariner, var meget forskellige fra dem, der blev givet til offentligheden. Ifølge mr. Adamski var denne mand en af autoriteterne ved projectet.

C. A. Honey | Alfr. Hansen.

Desmond Leslie taler!

I dag læser vi de seneste beretninger om den jordske strykeprøve. Vil mennesket aldrig lære, at fysisk magt kun vil lede til destruktion? Den virkelige kraft — kraften, der er tusinde gange kraftigere end største bombe, den kraft, der er vist og demonstreret op gennem tiderne af de store lærere — er den eneste, som kan fremkalde varige resultater. Den eneste politiker, der har benyttet sig af den, er Gandhi, og se bare, hvordan det virkede.

Desværre forholder det sig således, at især i jeres land (USA) hersker følelsen over fornuften. Man har over hele linjen den opfattelse, at på den ene side af verden (jeres), er alt godt og rigtigt. På den anden side af verden (de andres) er alt ugudeligt og ondt. Dette er en farlig og barnagtig tankegang. Som „brødrene“ har sagt — så kan de ikke finde særlig stor forskel mellem halvkuglerne. Begge har deres fejl, og begge har også deres dyder. Den væsentligste fejl ligger i begge parter forvisning om, at de kun vil kunne overleve, hvis den anden part dør. Hvis der opstod en virkelig styrkeprøve, ville begge parter gå til grunde. En sådan styrkeprøve ville blive en virkelig sejr for de kræfter, som kaldes uvidenhed, overtro og frygt. Denne uhellige treenighed, som behersker så mange hjerter i dag.

Hvis man er bange for noget, må man gå i dybden og analysere det, — bearbejde det ud fra et åndeligt synspunkt for at finde ud af, hvad det er, og hvorfor det er således. Hvis man frygter kommunismen, må man gå i dybden og undersøge, hvorfor den opstod. For at kunne gøre det, må man gå tilbage til vor gamle ven Karma. Lad os gå tilbage — en meget lang tusindårig vej tilbage — til dengang verden første gang begyndte på denne mørke og voldsomme periode, der er kendt som Kali Yuga eller den Mørke

Tidsalder. Fra den tid blev de universelle love til-sidesat, og kunsten at betvinge sin „fjende“ ved broderlig kærlighed, som det blev vist af Jesus, ophørte med at blive praktiseret. En umådelig karmisk gæld begyndte at hobe sig op.

Lad os tage et eksempel. I én inkarnation tilføjer jeg dig en uret. I en senere inkarnation tilbagebetaler du uretfærdigheden med renter. Vi mødes påny i et tredje liv, og kampen fortsættes, bliver værre og værre og farer frem og tilbage som en badmintonbold, indtil den ene part er rede til at glemme og at tilgive — og derved opnå den store, åndelige sejr. Ved at gøre dette, ophæver han alle fortidens krænkelse og drager „fjenden“ til sig som en ven påny. Dette er den ældste lov i verden, men hvor mange mennesker tager den i virkeligheden til følge?

Akkurat nu kommer vi til racer, familier, nationer, sociale klasser og endogså ideologier. Karmamæssigt følger de de samme love som det enkelte individ. I tusinder af år har de „besiddende“ foragtet de „besiddelsesløse“. Hvad vil da ske? Karmas lov vil prøve at rette det. Først forsøges der gennem kærlighed. Fromme lærerreformatorer opstår: Jesus, St. Francis, St. Vincent de Paul. Dernæst kom der lærere på andre virkeområder som: Wycliffe, Galilei, St. Thomas Moore, for blot at nævne nogle få. Hvad skete der med dem? Kærlighedens budbringere forblev upåagtede. Mennesker fortsætter med at udplyndre deres svagere brødre og med at være tilfredse med skamløs social uretfærdighed.

Som følge heraf gjorde mere hårdnakkede reformatorer deres entre: Luther, Calvin, Marx, Engels. Åh ja, bliv nu ikke chokeret ved disse navne og den måde, jeg nævner dem på. Hvis vi ikke ønsker at lære ved kærlighed efter at have fået chancen, vil vi komme til at lære på den hårde måde, ved sværdet. Tænk på de franske og russiske revolutioner. Mennesker som Vincent de Paul har forsøgt at ophæve den sociale uretfærdighed ved et liv i opofrende kærlighed, eksempel og fornægtelse. Mange unge adelsmænd frasagde sig deres ejendom og var medvirkende til at fordele det retfærdigt rundt omkring. Men det var ikke tilstrækkeligt — ikke nær nok. Derefter kom Robispierrerne. Øksemandene kom for at udføre deres frygtelige værk. Hvis den fordærvede struktur ikke ville være lydør for kærlighed, vil den blive slået ned, skubbet ud, og ødelagt af den ubønhørlige Karmas kræfter.

Gud forsøger! Han forsøger så kraftigt at lære os den venlige vej. Men når vi ikke vil høre Ham, så har Han ikke andre alternativer end at vise os den hårde vej. Det er det største bevis på Hans kærlighed. En sentimental Fader ville ikke gøre det. Han ville lade os gå vor totale undergang i møde. Kun den, der elsker uendeligt, har mod og kærlighed nok til at lade os lide for vore fejltagelser, således at vi derved kan vågne op og blive fuldkomne, som Han er fuldkommen. Den, der er mindre end Ham, med mindre kærlighed end Ham, ville være usikker og fejle i så anstrengende et arbejde.

Lad os nu tage Rusland — en middelalderstat i det tyvende århundrede. Ak ja vist, de har haft deres forkyndere, Tolstoy f. eks. Men den russiske kirke havde solgt sig til Zaren og var blev et institutionens bolværk. Tolstoy blev „kastet ud af templet“, ligesom så mange andre. Omsider fuldførte en lille, stærk fantast, ved navn Lenin, Karmas bestemmelse.

Kommunismen havde intet ønske om at have noget med religion at gøre, fordi religionen i Rusland havde været forrædderisk imod sit eget høje formål. Med Karma taget i betragtning var det logisk, at man skulle igennem en periode af ateisme. Dette blev tillagt for stor betydning af Vesten (som taler så meget om Gud om søndagen og stjæler fra deres naboer fra mandag til lørdag). Jeg tror ikke, det nytter noget, hvor meget man end går i kirke eller taler om Gud. Derimod er det, hvordan man lever Hans love, der tæller.

Den eneste beretning om, at Jesus nogen sinde aflagde besøg i en kirke som voksen, var dengang det endte med en nærkamp, da han drev handelsfolkene ud, som havde vanhelliget hans Faders hus. Noget lignende hændte, da Luther og Lenin kom ind og styrtede en korrump og uændelig kirke.

Tilgiv mig, når jeg siger at hver eneste gang, jeg har været i kirke i Amerika, har jeg mærket lugten af dollars; den stiger op ligesom røgelse — en sød duft i næseborene på den rige organisation, som står bag. Tilgiv mig, når jeg føler, at alle vore kirker betyder så lidt, så længe, der findes hjemløse mennesker, at kostbare klæder betyder så lidt, når der er mennesker, som går i pjalter. Tilgiv mig, når jeg siger, at jeg føler, Jesus tilbedes som en „rigtig fornøjelig senior business partner“, med hvem det er bedst at stå sig godt.

Men desværre var det ikke forbi med det gamle Karmas voldsomme tilbageslag i tiden fra 1917 til 1925. Verden vred sig i skræk og rædsel over den nye Sovjetstat og gjorde sit bedste for at ødelægge den og derved frembringe mere Karma. Det værste resultat heraf var at skabe Stalinismen, et tyranni mere brutalt end nogen sinde før. Hemmeligt politi, tortur, de mest djævelske instrumenter kom frem på et sted, som kunne have fået åndelig ledelse. Men mod det negative står det positive. Langsomt begyndte Faderen at få overtaget over trængslerne, og det gamle middelaldersamfund begyndte at vise sine muligheder i en enorm, socialistisk liberalisme.

Hverken kommunismen eller nogen som helst anden isme vil kunne tilintetgøres ved anvendelse af magt. Den eneste måde at ødelægge den på er: at finde dens karmiske rødder og søge at følge Guds universelle love i hele det opståede kaos. Først af alt må begge parter overvinde deres oprørske tendenser. Deres blinde frygt og had overfor hinanden må undertrykkes, og Øst og Vest må række hinanden hånden, ikke i et modvilligt og fjendtligt håndtryk, men i en broderlig omfavnelser. Der er så meget godt i begge systemer. Det er vores opgave, sammen at sætte os og yde det bedste for begge verdener, og forberede den ny verden — det Himmelske Kongerige på Jorden.

Endnu engang har Faderen givet os chancen til at sætte os sammen med vore „fjender“, og de sammen med os, for således at løse vore forskellige problemer på en civiliseret måde. Men vi må skynde os meget, for vi har meget kort tid og den karmiske „kaution“ er ved at udløbe.

Måske ligger den største fare i, at det ikke er muligt at få øje på den virkelige fjende. Han er nemlig vort laveste selv (vort kødelige jeg, eller fysiske bevidsthed). Hans navn er frygt, had og uvidenhed. Det dyriske menneske, som kun kan tænke i baner af rå kraft. Gav Roosevelt ikke udtryk for det samme med bedre ord?

*Desmond Leslie, 21. oktober 1962,
London, England.*

Alfr. Hansen.

Spørgsmål og svar

Spørgsmål: I mange historiske og moderne observationer har der af vidnerne været rapporteret en fælles karakteristik, nemlig lugten af svovl. Kan man forklare sammenhængen?

L. F. Plummerville, Arkansas.

Ubehagelig lugt har været rapporteret i forbindelse med mange nære observationer af rumskibe. I mange tilfælde har det ikke været omtalt som svovl, men snarere som en stærk, bitter eller skarp lugt. I de fleste tilfælde kan det tilskrives gasser, skabt ved ionisering af atmosfæren i den umiddelbare nærhed af fartøjet. Ozon er et godt eksempel på gas, skabt ved en passende elektrisk udladning. I forbindelse med mange af de tilfælde, der har været forbundet med mentale kontakter, foranlediget af psykiske grupper, har der været en svovllignende lugt. Dette er forklaret i den række artikler angående bedrageri, der for tiden fremkommer her i bladet. Jeg må påpege, at ordet bedrag er anvendt i den betydning, at der har været hændelser, som er forekommet ikke at være det, de i virkeligheden ser ud til at være. På denne måde er de bedrageriske, men de der har forårsaget hændelserne, har muligvis ikke været klare over deres handlingers bedrageriske karakter. Med andre ord de er bedragne væsener, der er blevet benyttet som bønder i et gigantisk skakspil, som finder sted over hele verden.

Spørgsmål: Har rumfolkene mulighed for at kunne give en beretning om en persons tidligere liv?

L. F. Plummerville, Arkansas.

Jeg er klar over, hvorfor De stiller dette spørgsmål. Her er mit svar. Nogle rumfolk kender måske noget til mange af de menneskers tidligere liv, der har levet her på Jorden. F. eks. ville de måske kunne følge forskellige liv, på nærmeste hold, af bestemte individer af deres egne, som har fået den skæbne at opfylde en bestemmelse her på Jorden nu.

Hvad angår beretninger i den betydning, som De sandsynligvis mener, er det noget, jeg ikke beskæftiger mig med. For mig ville det være det samme som at læse i teblade eller at dunke en eller anden oven i hovedet. Det er rigtigt, at nogle mennesker har evner til at modtage indtryk fra genstande eller per-

Overlad hadet til dem, der er for svage til at elske.

soner, og der er i virkeligheden intet forkert i det, så længe uærlige eller økonomiske motiver ikke ligger bag.

Selve det, at rumfolk eller andre skulle fortælle Dem om Deres tidligere liv, føler jeg ville være uønskeligt, endda selv om de gerne ville gøre det. At kende de virkelige facts om Deres tidligere liv ville kun kunne hindre Dem i Deres fremgang i dette liv. Det er min opfattelse, at det ville være uklogt at anmode om en sådan beretning. For det andet ville De ingen mulighed have for at kunne bevise rigtigheden af en sådan beskrivelse, selvom den blev givet af et rummenneske. Det er også en af grundene til, hvorfor rumfolkene ikke kan komme til os og give os oplysninger direkte. Hvem ville tro på, at de var rumfolk, uanset påklædning, eller for den sags skyld, hvem ville i det hele taget tro dem?

Spørgsmål: *Er vægtløshed en lokal virkning, som kun er observeret i det „nære rum“? Er der tyngdekraft i det ydre rum?*

L. F. Plummerville, Arkansas.

Gravitet (tyngde) findes overalt i rummet. Man kan ikke undgå dens indflydelse. Grunden til, at vore astronauter er vægtløse, er fordi de i virkeligheden befinder sig i en tilstand af „frit fald“, mens de kredser omkring Jorden. Man ville opleve det samme, hvis man stod på en vægt i en elevator, og kabelet knækkede. Vægt, elevator og en selv ville alle falde sammen. Hvis elevator-skakten var flere km. lang, ville man falde frit, og kunne se på vægten, at man var vægtløs. Vægten ville falde bort fra en med samme hastighed som den, man selv falder med. Man ville ikke kunne veje noget på den. Det er nøjagtig denne vægtløshedstilstand, som er oplevet af vore astronauter. De og deres rumfartøj er i en tilstand af frit fald rundt om jorden. Medens de falder mod Jorden, falder Jorden bort fra dem.

Hvis man på et eller andet tidspunkt opnår hastighedsforøgelse ombord på rumfartøjet gennem anvendelse af energi, vil man mærke tyngdekraften. Einsteins relativitetsteori indeholder en behandling, som kaldes „ækvivalens-princippet“. Omskrevet til lægmandssprog betyder det, at virkningerne af tiltrækningskraften og af hastighedsforøgelsen har samme værdi, og ikke kan skelnes fra hinanden. Det føles som det samme og virker på samme måde. Ifølge

Einstein er det ikke tyngde forårsaget ved tiltrækning af et legeme fra et andet, som er den almindeligt accepterede teori.

C. A. Honey/Alfr. Hansen.

Bifalder Gud rumforskningen?

Dr. Abraham Heschel, en af Jødedommens mest fremtrædende lærere siger: „Vi er blevet givet retten til at beherske Jordens kræfter, men vi har ingen ret fået til at herske over kræfterne på andre planeter. At dømme ud fra den måde, hvorpå menneskene har anvendt deres magt på Jorden, kan man godt være i tvivl om, hvorvidt denne generation overhovedet har vist sig værdig til at være i besiddelse af den givne ret til udnytte Jorden.“

Dr. Robert Gordis, fra det Jødiske Teologiske Seminarium, udtaler: „Hvis de gamle så Guds herlighed gennemstrømme Jorden, hvor meget større skulle menneskets ærefrygt da ikke være, når de ser Guds åbenbaringer på horisonter, der er videre, end nogen drømte om i fortiden.“

Forskellige protestantiske præster har givet udtryk for lignende synspunkter. Pastor dr. Daniel Day Williams, en teolog ved Union Theological Seminary, rejste dette etiske spørgsmål: Det er et spørgsmål om, hvor mange af vore ressourcer, der bør anvendes til rumforskning, når der er så mange hungrende mennesker i verden. Faren består i, at moden med rum-teknologi vil trække på flere ressourcer end den burde, så længe det menneskelige samfund ikke er i en bedre forfatning end tilfældet er. Det er så utroligt kostbart. Det kunne udvikle sig til en ny form for udbytning.

Pastor Robert Brown, også fra Union, siger at selvom Skabelsesberetningen ikke specielt medregner rummet til menneskets virkeområde, så udelukker den det heller ikke. „Kun hvis man uddrager negative bibetydninger af en positiv befaling, vil man komme i vanskeligheder,“ siger han. „Og hvis man har gjort det hele vejen igennem Bibelen, har man udelukket en stor del af det tyvende århundrede.“ Han antydende endvidere, at benævnelsen „Jorden“ i Gl. Testaments opfattelse omfatter hele skabelsesordenen, ikke planeten alene.

Endvidere udtaler den højærværdige Hsgr. Charles Walsh fra det Romersk Katolske Studiebroder-

skab af den Kristne Lære: „Første Mosebog skal ikke tages for bogstaveligt. Beretningerne blev skrevet langt tilbage i historien for at bringe en overnaturlig sandhed i en form, som folk kunne forstå. De må betragtes i relation til den tid og det sted, hvor det blev skrevet.“

Når nye undersøgelser og forehavender før i tiden løb af stabelen mødte de undertiden hård modstand fra kirken. Det har ikke været tilfældet med de nuværende forsøg. Hovedparten af kirkens ledere i dag er ikke direkte modstandere af rumforskning, så længe det er det rent fysiske område, som er det primære. Nogle, som ovenfor nævnt, rejser det etiske spørgsmål. Andre føler, at rumforskning endda vil opvække større tro i menneskers sind.

Der er dem, der mener at ønsket om rumforskning er et bevis på menneskers begær efter ubegrænset magt, på indbildskhed i universet, og for at blive Gud lig. Denne opfattelse er fremsat af ærværdige dr. Samuel Terrien, en anset forsker af Det Gamle Testamente. Dette, siger han, var Adams fejltagelse.

Overtræder mennesket i virkeligheden sin begrænsning? Går mennesket imod Guds vilje? Menneskets frie vilje er underkastet en eneste ting — de universelle love. Disse loves principper er uforanderlige og ændres aldrig. De er gældende igennem hele Kosmos. Hvis Gud var et menneskelignende væsen, ville end også han være underlagt de samme principper. Alle teologer indrømmer, ved den menneskelige definition af Gud, at Gud selv ikke ville kunne bryde eller krænke sine egne love eller principper. Det gør i sandhed disse universelle love til de højeste, således at de kan sættes lig med første årsag og virkelig er den herskende kraft i Kosmos.

Så længe vi ikke krænker nogen af de universelle love, er der ingen begrænsninger for os. Efter som denne planet, som et hele, ikke følger de universelle love og principper, vil bestemte begrænsninger være pålagt os. Vore stamfædre blev bragt hertil i rumfartøjer og levede her for at lære de lektier, der var nødvendige for at kunne stige dertil, hvor de befandt sig før deres fald. De blev bundet til denne Jord og dens atmosfære, indtil de genvandt deres retmæssige plads.

Visse former for forskning i rummet vil være nødvendige og er en del af rumfolkernes program. Men masse-emigration af krigeriske og aggressive nationer vil bestemt ikke blive tilladt. Derfor er det min

personlige opfattelse, at rumfolkene vil være i stand til at pålægge os bestemte begrænsninger for, netop hvor meget og hvor langt ud i rummet vi må gå. På samme måde, som de bragte os hertil i begyndelsen, vil de også kunne holde os her, indtil vi tilpasser os de universelle love, som de alle overholder.

Mennesket kan stirre op i det Eden, hvorfra det er faldet, men det store svælg er stadig imellem, og vil fortsat have magt til at adskille.

C. A. Honey/ Alfr. Hansen.

Astral og psykisk bedrag i UFO-forskningen

3. afsnit

Sidste måneds artikel i denne serie sluttede med en kort omtale af nogle meddelelser, man ved hjælp af mental telepati havde fået som svar på forskellige spørgsmål — og som man formodede hidrørte fra rumfolk. Der er ikke noget forkert i at forsøge på at opnå information på den måde, men det skal meget kraftigt pointeres, at indtryk, som modtages på denne måde *ikke* kommer fra nogen person på en anden planet eller fra et rumskib.

Rumfolkene indlader sig ikke på mentale forbindelser med folk på Jorden, og som regel endog ikke engang indbyrdes. Intet jordmenneske, som lever på Jordens overflade, er dygtigt nok til at benytte telepati som middel til at stille spørgsmål om noget emne og få fuldstændig pålidelige svar, som kan anses for at være af væsentlig værdi for nogen. Næsten alle lærere, der foregiver at undervise i telepati er ude af stand til at anvende det selv, og de fleste af dem kender ikke engang grundprincipperne for anvendelsen. Telepati, som forklaret af mr. Adamski, omfatter al modtagelse af indtryk, men mange af disse indtryk kommer fra uønskede kilder og skulle som sådan ikke tages i betragtning som værende af værdi for vor udvikling.

Telepatiske evner afhænger ikke af såkaldt åndeligt udvikling. Tag en af de lavest udviklede personer her fra Jorden, og det vil være højst sandsynligt, at vedkommende kunne have frygtelige telepatiske evner gennem en af de seks modtagelseskanaler. Mennesker med denne evne bliver ofte kaldt for

„psykiske“, skønt jeg personligt foretrækker at kalde dem for „sensitive“ for indtryk.

Hvad disse „sensitive“ modtager vil være bestemt af deres forståelse og udviklingsplan, de vil derfor være tilbøjelige til at modtage ideer, såvel som tanker, der er forenlige med deres natur og forudfattede ideer.

Telepatisk modtagelse fra en af de tre ønskelige kanaler vil ikke være „budskaber“ fra rumfolkene, men vil være „anelser“ eller „følelser“, som man pludseligt bliver sig bevidst. Lad os, som et eksempel, igen betragte analysen af UFO-fotografiet, som var omtalt i slutningen af sidste måneds artikel.

Det kan være, at man får en sikker følelse af at foto'et er ægte. Dette første indtryk, som pludseligt smælder ind i ens bevidsthed, kan meget vel være korrekt. Det kan være et virkeligt sandt telepatisk indtryk, men det stammer ikke fra et andet menneskes bevidsthed. Det er nemlig en „følelse“ eller en „viden“ inde i én selv, der siger, at billedet er ægte. Det kan være forkert. Kun en bekræftelse vil kunne afgøre, hvorvidt det er rigtigt eller forkert, og den eneste måde, hvorpå det kan afgøres, vil være hvis UFOet pludselig landede og gav sig tilkende for den, som har taget billederne. Rumfolkene, som lever her iblandt os, ville højst sandsynligt være nødt til at sætte sig i forbindelse med rumskibenes piloter og spørge, om de havde fløjet over. I modsat fald ville de kun kunne undre sig, som De og jeg. De kunne få det telepatiske indtryk, at billedet var ægte, men de behøver det samme bevis som alle vi andre for at være sikre.

Et andet eksempel. Formodentlig har De et stykke stål, som ser fuldstændig perfekt ud i enhver detalje. Inden i det er der en fejl — en luftblære, som det vil være umuligt at se med det menneskelige øje. En person, som har telepatiske evner kunne sige: „Inde i det stålstykke er der en luftblære“. Man kan få en sådan følelse eller indtryk. Stykket har ingen bevidsthed, så det kan fortælle, at der findes en luftblære inden i det. Kun ved hjælp af en røntgenundersøgelse kan rigtigheden af indtrykket blive konstateret. Hvis røntgen fotografiet afslører en luftblære i stålet, vil det være sand telepati, uden at der havde været nogen sind til sind forbindelse.

Det er fuldstændigt korrekt at lægge mærke til sådanne indtryk, når man ser på noget eller har

spørgsmål om visse ting. Fejltagelsen ligger i troen på, at „svarene“ kommer fra rumfolkene eller højere mestre. Hvis man gør det, er man godt på vej ud i eventuelle vanskeligheder.

Lad os forudsætte, at rumfolkene beslutter at indprente dig en bestemt ide eller information. Hvis man får disse indtryk 100 % korrekte, bliver man kun opmærksom på dem som en „anelse“ eller en „følelse“, som uformodet smælder i ens bevidsthed. Det må ikke opfattes som „budskaber“ som sådan, men snarere som en tilskyndelse til at man skal gøre et eller andet, etc. Jo mere man lærer at følge disse indtryk, des lettere vil de komme til ens sind. Flere og flere beviser vil komme efterhånden.

Hvor kommer de fleste af de såkaldte „budskaber“ i virkeligheden fra, hvis ikke de kommer fra rumfolk eller ophøjede mestre? Omfattende organisationer eksisterer på den illusion, at de er i mental forbindelse med højere planer eller planeter. Gloria Lee mistede sit liv ved at følge informationer, som hun var sikker på, var givet hende fra højere planeter gennem telepati. George King's Aetherius Society var bygget på information af den art, det meste af det fejlagtigt.

En lov, som man burde være opmærksom på, er loven om tiltrækning, der bedst kan udtrykkes som: „Krage søger mage“ (Lige børn leger bedst). Den energi, som harmonerer med tanker en person har givet udtryk, vil blive tiltrukket af energi, der harmonerer med tanker af lignende natur. Et enormt forråd af skuffende informationer er dannet på denne måde og venter på en modtager med åbent sind, som tænker eller beforder lignende ideer. Med *dette* som grundlag kan jeg afgjort erklære, at en astralverden virkelig eksisterer. Den eksisterer som en udstrakt sammenhobning af ideer og tanker, udtrykt af tusinder af menneskers sind her på Jorden. Den er fuldstændiggjort af menneskedannede Ashtars, Monkas og mestre som Aetherius. Her kan vi også finde Sananda, Chonre, Rama Des'ka og mange andre. Ingen af dem er virkelige. De er skabte af det menneskelige sind og findes i det store forråd, som før omtalt.

Dus invis af dem, der hævder at have kontakt, har trukket på dette forråd og anvendt det i deres eget øjemed. De skaber nye tankeformer på linje med de hundredre af andre, som allerede forårsager

forvirring verden over. Mange bedrageriske kontakter har været „arrangeret“ af bestemte psykiske personer, og det er en af grundene til, at mange af disse ærlige, men bedragede mennesker er så ligefremme og troværdige i deres oprigtighed. De fortæller blot, hvad der i virkeligheden hændte dem og er uvidende om, at de blev bedraget ved falske kontakter, som er iscenesat af oppositionen til dette program.

Næsten alle kulter har en ophøjet mester, der siges at være medlem af „Det Store Hvide Broderskab“), og som formodes at give oplysninger gennem „åbenbaringer“ eller „inspiration“. Det skulle være unødvendigt at sige, at den slags inspiration kommer fra samme informations-reservoir, som ovenfor nævnt.

Der eksisterer også en anden kilde, hvorfra forskellige slags bedrageriske meddelelser udsprede. Trance-medier, således som de er repræsenteret ved den nu afdøde Gloria Lee og Georg King, tapper også af det store lager, som er sammenhobet i deres underbevidsthed gennem mange år ved læsning, studium, tænkning og kontakter med andre personer. Det meste af den slags lektüre indeholder mange henvisninger af tydelig ambitiøs art og indeholder religiøse henvisninger til Kristus eller andre store lærere. De bringer frygt, advarsler og profetier.

De autentiske oplysninger, som nu og da er indeholdt i disse skrifter, er en gengivelse af oplysninger, som tidligere er fremført af mr. Adamski i foredrag eller skrivelser. Resten stammer fra deres underbevidsthed eller fra det før omtalte illusoriske astral-reservoir.

Hvem er det, der så energisk anvender psykiske kræfter for at modarbejde rumfolkenes program? De „Tre Mænd i Sort“ hører til denne gruppe. Lederne for denne afdeling af „Tavshedsgruppen“ er fuldendte magikere og hypnotisører, og der er flere end netop tre. De opererer sædvanligvis i grupper på to eller tre, således at de tre's bevidsthed kan forstærke hverandre.

Når de forsætligt prøver at påtvinge en anden deres vilje, kan de benytte flere forskellige tilnærmelsesmåder. Den bedste måde er at forskrække ofrene; derefter vil det være lettere at få kontrol over deres sind, og lettere at dominere dem på forskellig måde. For at forklare, hvorledes dette kan lade sig gøre, benytter jeg ordet „mesmerisme“ med min egen definition. Jeg vil forklare det som en „metode

med flere hypnotiske påvirkninger, der påfører en persons underbevidsthed, indflydelse, gennem et udsendt kraftfelt af mental energi“. Dette gøres ved hjælp af det, som kaldes for „astralrejser“. De sker ved at overføre mediets „bevidsthed“ til offerets nærmeste omgivelser.

Den person, som de forsøger at nærme sig på denne måde, vil muligvis og muligvis ikke være i stand til at opfatte tilstedeværelsen af kraftfeltet i sin nærhed. Det afhænger dels af offerets følsomhed og dels af det medvirkende medies evner. Den bedste måde at beskrive tilstedeværelse i offerets nærhed på, er at tænke sig det, som et „bundt“ af koncentreret energi, som besidder den „astralrejsendes“ bevidsthed. Det kan betragtes som naturlig elektromagnetisme, og er som sådan i stand til at øve indflydelse på en anden person gennem loven om tiltrækning og frastødning af elektromagnetiske kræfter.

Offeret (ligesom Bender) vil måske kunne føle deres nærværelse, og måske eller måske ikke se, føle og opleve manifestationer af forskellig art. I forsøgene på at gøre offeret bange og opnå kontrol over det, kan magikeren forårsage, at offeret kan opleve grim lugt, høre stemmer, føle usynlige kræfter trække i sig eller andre numre af samme slags. Spørgsmålet er, hvorledes sådanne ting kan lade sig gøre? Svaret er meget simpelt og skulle let kunne beskrives for læseren.

Jeg har før omtalt „drømme-mekanismen“. Uden at forstå, hvad det er eller måden det virker på, har vi alle haft erfaringer af livagtige drømme, hvor vi hører stemmer, ser genstande, taler med mennesker, hæver os fra jorden eller flyver og den slags. Der er ingen grænser for, hvad vi kan gøre i drømme. Det, der forårsager disse drømme, er det jeg kalder for „drømme-mekanismen“. Hvis en kraft sætter denne mekanisme i bevægelse, mens man er vågen, vil man opleve synlige eller hørbare hallucinationer, selvom man er lysvågen, akkurat som hvis man virkelig sover.

Nogle mental-forstyrrelser bevirker, at folk kan høre stemmer eller få hallucinationer og de ender i sindssyge-hospitaler og undergår chockbehandlinger. Mange andre har de samme oplevelser, uden at det giver psykiske problemer.

Deres oplevelser er forårsagede af medlemmer

(mennesker, ikke ånder) fra den verdensomspændende psykiske gruppe ved anvendelse af omtalte metoder ved at påvirke og starte offerets drømme-mekanisme. Oplevelserne er fuldstændig virkelige for offeret. På et vist tidspunkt af spillet, vil der opstå personlige tilsynekomster og oplevelser som Bender's. I mange, mange tilfælde er den personlige tilsynekomst unødvendig, og alt bliver opnået ved mental indflydelse.

(Fortsættes næste måned).

C. A. Honey Alfr. Hansen.

Selv den laveste flod bør du gå over, som om der var dybt til bunden.

Cosmic Science

Spørgsmål nr. 95: *Lever der mennesker på Solen?*

Svar: Det er muligt, men jeg har ikke modtaget nogen rapport om, at der er nogen, som har været landet der. Efter hvad rummenneskene siger, så er det kun lidt „man virkelig forstår om Solen, selv af de som rejser i rummet. Vore egne videnskabsmænd indrømmer nu, at Solen ikke er det varme legeme, vi engang troede den var. Den er snarere et naturligt planetarisk legeme, hvis formål i systemet afviger fra de almindelige planeters. Vor sol, eller solen i ethvert system, kan bedst sammenlignes med en gigantisk generator — en central energikilde hvis indflydelse holder liv i rummet indenfor systemerne.

Vi må indrømme, at vi indtil nu ved meget lidt om naturen, så vi kan ikke kun drage fornuftslutninger. Alle former inklusive mennesket kan blive født til at bestå i meget forskellige omgivelser. For eksempel bliver mennesker født i artske områder og lever lykkeligt under vanskelige forhold; mennesker fødes i tropisk klima og er tilfredse i den voldsomme varme og store fugtighed. Imidlertid er det muligt for mennesker fra begge disse yderligheder at vænne sig til det modsatte.

Således tilpasser mennesket gennem hele Kosmos sig sine levevaner til at harmonere med naturen, hvordan han end måtte finde den.

GA - HC

Det åndelige og det virkelige

For at kunne lade disse to titler vederfares retfærdighed må man betragte livet, som det er. Som artiklen er begyndt, skaber titlen en deling, idet åndelighed som vi kender og praktiserer den i dag, har en tendens til at fremme det mystiske gennem den deling, som den frekalder mellem individet og virkeligheden. Den menneskeskabte etikette skiller det ene fra det andet. Hvis hver fase praktiseres for sig, uden at den anden er med, er individet ude af livsbalance.

Lad os betragte livet, som vi kender det. Virkeligheden, som vi daglig kan se den i naturen, viser os de materielle former, men kan vi se den usynlige intelligens eller kraft, der opretholder disse former? Ligeledes for menneskets vedkommende kan vi da se livsånden, hvilken mennesket ikke kan leve foruden? Dog er denne livsånde formens sjæl, som tillader bevidsthed at give sig udtryk gennem formen. Engang finder adskillige sted, når formen gennemgår det vi kalder „død“.

Når en person går til yderlighederne ved kun at have tanke for én livsfase, er han allerede halvdød og vil på den måde blive fanatiker, for man kan ikke adskille det, som Skaberen har skabt som en enhed. Eksemplet i Bibelen: „Sværg ikke ved Jorden, thi den er Faderens fodskammel — ej heller ved himlen, thi den er Hans tronstol“, betyder netop det. Dog har vi tendens til at adskille de to ting, idet vi kalder Himmelen åndelig og Jorden materiel.

Det er et eksempel på, hvad der sker for en person, som går enten til den ene eller den anden yderlighed, og der er tusinder af dem, der er oprigtige i deres forhavende. Nogle forsøger at tjene to herre på samme tid, og det bevirker en deling, som tillader dem at bedrage den ene, mens den anden tjenes. Der findes kun én rigtig måde at opfylde livets formål på, og det er at tjene dem begge som værende én. Eller som Jesus sagde, mådehold i alle ting, er balance.

Hvis dette ikke praktiseres, hvad sker der da? Har nogen mistet balancen, søger de at genvinde deres velbefindende på forskellige måder. Nogle forsøger ad materiel vej og andre ad åndelige, men i begge tilfælde føler de, at noget mangler, og de vil bestandigt søge efter et eller andet.

De læser noget af al slags litteratur og håber at

udfylde noget af den tomhedsfølelse, som de har i sig. Heller ikke det vil tilfredsstille dem. I de fleste tilfælde vil den enkeltes bestræbelse gå ud på enten at fuldkommengøre sig åndeligt eller at sikre sig økonomisk. Ingen af disse udveje bringer dog lykke eller følelse af livets fylde.

Begge udveje er kun udtryk for et halvt liv. Frygten er disse menneskets herre. Den giver dem en følelse af usikkerhed og hindrer dem i at opnå balance i tilværelsen. Frygt er mangel på tro.

Jeg har kendt usædvanlige mennesker i dette arbejde, og nogle især, som har ejet en vidunderlig tro på det virkelige liv — i den grad, at de kunne modtage korrekt ledelse fra Kosmos til at løse problemer for andre — bringe enighed i familier og nyt håb til mange. Så vidt jeg kunne se, manglede de aldrig noget, og dog i dag har de mistet alt dette, hvad der tydeligt fremgår af deres skrivelser sammenlignet med tidligere. Før i tiden fandtes der sjældent en personlig bemærkning i deres meddelelser. I dag arbejder de hårdere for deres eksistens end nogensinde før. Når en person har et frit sind — i en vel-afbalanceret tilstand, frembringer tro dens fornødenheder.

Et andet bemærkelsesværdigt tilfælde, som jeg har kendt, drejer sig om en ung kvinde, der var i en sådan harmoni med det kosmiske formål, at hun skrev vidunderlige digte, og hendes skrivelser på andre områder var holdt i en kosmisk rytme. Hun levede et såkaldt åndeligt og legemligt liv i et.

Da hun tillod udefra kommende indflydelser at lede sig, begyndte hun at finde fejl ved den materielle side af livet, og hun bestræbte sig for at blive hellig. Hun mistede alt det smukke, som hun før gav udtryk for og begyndte at søge efter noget til at udfylde tomheden — noget, som ikke forekom før i tiden — i en sådan udstrækning, at hun blev så forvirret, at hun var på randen til at tage sit eget liv. Hendes nærmeste forhindrede hende i at fuldføre sit forehavende ved at anbringe hende på en institution. Hvis hun var vendt om, før det var gået så vidt, kunne hun være blevet hjulpet.

Man kan ikke blive åndelig eller hellig ved at dele livet, eller ved at gå til yderligheder. Det kan kun opnås ved at leve et fuldt liv med mådehold. Man kan ikke tjene to herrer samtidig, uden at man bliver knust af den ene. Det kræver viden og tro og udøvelse af det talent, som Skaberen har givet hver enkelt som deres skæbne, for at opnå et helt formåls-

fuldt liv. Viden og tro uden „arbejde“ er uden værdi (dødt) og vil ikke bære evighedsens segl.

George Adamski

UFO-observationer over Skandinavien

Ought to be translated.

I tidsrummet fra den 12. juni til den 9. juli 1963 er der til SUFOIs Rapportcentral indkommet i alt 9 rapporter, hvoraf de 4 er fra 1963. I virkeligheden er der indkommet ikke så få rapporter, men en masse hørte til kategorien „ikke-registrerede“, idet det drejede sig om mulige meteoror samt i mange tilfælde om det russiske rumskib „Vostok V“. Mange mennesker forvekslede „Echo“ med „Vostok V“, hvorfor de så mente, at „Vostok V“ var et UFO, — især da det russiske rumskib fløj med stor hastighed sammenlignet med f. eks. „Echo“. Endnu en faktor der forvirrede, var at sagkundskaben havde opgivet forkerte passagetidspunkter til pressen. Tillige fulgte bæreraketter næsten umiddelbart efter rumskibet, og ikke som opgivet på forhånd, 7—8 minutter efter.

Den første rapport, vi behandler her, er temmelig gammel, nærmere betegnet fra den 28. oktober 1961 kl. 1830—1840. Til gengæld drejer det sig om en landing. Observationen fandt sted på nordvestspidsen af Egholm, en ø i nærheden af Ærø. Observatøren, herr Jørgen Sørensen, var kl. 1830 netop kommet hjem til sin jagtlytte, da han bemærkede en summen udefra. Han lukker døren op for at se, hvor denne summen kunne komme fra, og der, — ca. 20 meter væk — lige over en stenbro i strandkanten, hænger et 6—8 meter stort objekt i luften. Observatøren blev meget naturligt forskrækket. Han for ind i hytten efter sit jagtgevær, idet han fik den tanke, at en eventuel fjende ikke skulle købe ham for let. Efter tre minutters forløb vover Sørensen sig ud igen, blot for at finde, at objektet stadig er der. Efter 5 minutters forløb bliver den svage hvinen lidt kraftigere og objektet forsvinder med en anslået hastighed af 1—200 km/t bort fra observatøren. Efter 15 sekunders forløb er det ude af syne.

Objektets form var, set nedefra, cirkelrundt. Set fra siden havde det flad underside og kuplet overside, en

type der tidligere er set herhjemme. Midt imellem bunden og toppen fandtes en række ko-øjer, 5 i alt. Højden på objektet var 3 meter. Objektet var mørkt, men der var lys i køjerne. — Objektets lyd var en svag hvinen, som noget, der roterede meget stærkt. Objektet havde ikke korona.

Rumskibet efterlod sig ikke spor eller rester, men tog i stedet noget med. Tre sten, hver med en anslået vægt af 40 kg, var fjernet af objektet. Det vides ikke, hvorledes stenene kom om bord, idet man som sagt ikke fandt spor eller fodaftryk.

Herr H. A. spadserede den 27. april 1963 kl. 1930 i nærheden af Helsingør banegård. Det var lige begyndt at støvregne, hvorfor observatøren så op for at iagttage skyerne. I det samme så han en grå, ellipseformet genstand komme til syne mellem et hul i skyerne, der befandt sig i en anslået højde af 600 meter. Over dette skylag lå i langt større højde et andet skylag, og genstanden var mørkere end dette. Objektet, der var 15 mm i udstrakt arm, fløj langsomt mod vest med en anslået hastighed på 200 km/t. Efter 10 sekunders forløb forsvandt det i skyer.

Vi har endnu en gammel rapport. Observatør er herr E. G. Micheelsen fra Fredericia. Observationen fandt sted den 5. maj 1960 mellem kl. 0000—0100. Herr og fru Micheelsen var kommet hjem sent. Fruen stod i haven for at lukke lågen, da hun får øje på et lys på marken overfor huset. Hun anser det for en camping-vogn, der var kørt ind på marken for at overnatte. Det var ganske vist mærkeligt, idet marken var nyplojet. Fruen kaldte på herr Micheelsen, der også syntes, at det var et mærkeligt lys, og derfor gik over mod objektet, som befandt sig 100 meter inde på marken. Da observatøren var 40—50 meter fra genstanden, havde han ikke mod til at gå videre. Fra stedet, hvor han stod, så han følgende: Et cirkulært objekt, diameter 6—8 meter, højde $1\frac{1}{2}$ —2 meter. Tilsyneladende svævede genstanden i en højde af 2 meter over marken. Det var umulig for observatøren at se, om der var noget udenfor den lysende del. Selve lyset var som et skinnende, hvidt lysstofrør. Lyset pulserede og bevægede sig, fortæller observatøren, nærmest som om mange hænder samtidig tørrede den store overflade eller rude af med store lagre. Der var ingen lyd fra objektet, ejheller nogen lugt.

Observatøren gik dernæst tilbage til huset, hvorfra han iagttog genstanden i nogle minutter, indtil han

pludselig kom i tanker om at fotografere den. Han skyndte sig ind i huset efter et fotografiapparat, men da han igen kom ud, var objektet enten væk eller slukket. Næste morgen gik herr Micheelsen hen til observationsstedet sammen med nogle bekendte for at lede efter affald eller spor, men man fandt intet.

Herr Charles Andersen fra Randers hørte midnatsradioavisen den 15. maj i år. Dernæst gik han ud på altanen for at nyde synet af den helt klare himmel. Klokken var 0033, da herr Andersen får øje på to flade skiver, der i stor fart fløj fra sydøst mod sydvest. Pludselig foretager objekterne tre opadgående bølgebevægelser, flyver ligeud et stykke for derefter at lave en halvcirkelbevægelse. Kursen blev samtidig ændret fra vandret til skråt opad. Objekterne slukkedes eller opløstes pludseligt. — Objekterne lyste stærkt gyldent medens det samtidig pulserede svagt. De var forsynede med en korona, der også pulserede svagt. Samlet observationstid 20—25 sekunder.

Den 1. juni kl. 2225 stod herr N. H. Mortensen og pumpede vand fra en pumpe på gårdspladsen. Han lægger mærke til, at hunden spidser øren, og ser da i samme retning som hunden for eventuelt at få øje på et eller andet. I det samme kommer en stor, mørk genstand til syne. Den var cirkelformet set fra bunden. Set fra siden var den kuppelformet med flad bund. Den blev kun iagttaget 3 sekunder, så forsvandt den bag træer. Lyden fra objektet, der hørtes i alt 5 sekunder (observatøren hører ikke helt godt) var nærmest som en hvislen. Observatøren anslår objektets størrelse til 5 meter i diameter, hastigheden til 80 km/t og afstanden til det til 80 meter. I udstrakt arm var det to-kronestort.

De andre rapporter var fra Børkop, Vejle og Fredericia.

Der indkom ikke detektorvarslinger i den forløbne måned.

ej.

Scandinavian UFO - Sightings

During the month June 12th to July 9th SUFOI received a lot of sightings. However only few were registered as one might raise doubt, whether some of them were not meteors. But the biggest part of the not-registered sightings consisted of sightings made in connection with observation of the russian spacecraft „Vostok V“. Many observers supposed that the american „Echo“ satellite was „Vostok V“ and therefore

took the fast-flying russian spacecraft for a saucer.

9 sightings were registered of which 4 were from 1963, as follows:

April 27th: Elsinore/Denmark. Time: 1930. An elliptical dark-grey object was seen through holes in clouds for 10 seconds. Size: 1/2" at arms length. Heading: West.

May 16th: Randers/Denmark. Time: 0033. Two elliptical objects with a strong, pulsating glowing light were seen on the southern horizon heading WSW. The suddenly made zig-zag maneuvers and after that went slantingly upwards. After a moment the lights went out.

June 3rd: Vejers/Denmark. Time 0001—0025. An object, like a big star, made maneuvers in the sky.

June 1st: Bording/Denmark. Time: 2225. A 15 feet big, circular object with a flat bottom and a dome with a shape like a half-circle was seen at a very low heig. Speed: 50 mph. Distance from observer: 250 feet. The object was dark and had a whistling sound.

ej

Hvad foregår der på vor naboplanet?

Fundet i amerikansk blad fra 10. juli 1886.

Ought to be translated

Hvis vi skal acceptere den teori, som den franske astronom m. Maurice Lespialult lige har fremsat m. h. t. de nye og aldeles utrolige strukturer, signor Schiaparelli har opdaget på Mars's overflade, må vi indrømme, at vi får læst teksten.

Opdageren antog dem for kanaler, men m. Lespialult nægter at tro på kanaler, der er 1000 miles lange og 50 miles brede, enten det så gælder Mars eller en hvilken som helst anden planet.

Deres konturers matematiske nøjagtighed forbyder os imidlertid at betragte dem som naturlige fænomener. Han formoder derfor, at det er udstrakte skovbælter, skabt for at afhjælpe de ulemper, som planetens befolkning blev udsat for, efter at de havde berøvet deres klodes overflade den beskyttende „klædning“, som naturen selv havde forsynet den med som et værn mod elementernes rasen — på samme måde som vi er godt på vej til at gøre. Mars, påpeger han,

er en ældre planet end Jorden. Derfor er den omtalte proces langt mere fremskreden, end hvad vi indtil nu kender her på Jorden. Mars's indbyggere er allerede nået det kritiske punkt, som vi styrer imod, hvad de amerikanske hvirvelstormes tiltagende hyppighed og voldsomhed tydeligt viser. Derfor har nødvendigheden tvunget dem til over en bred front at tage forholdsregler mod katastrofen.

M. Lespialult påstår, at man, før der er gået hundrede år, vil blive nødt til at påbegynde plantninger i et tilsvarende omfang i Amerikt, hvis dette kontinent vedblivende skal være beboeligt for mennesker.

Ronald Caswell | Jørgen Andersen

UFOer radar og kuglelyn

Ought to be translated

En i beretninger om UFOs flyveforhold stadig tilbagevendende enkelthed er deres ejendommelige, flagrende ofte som et visent blads vakkende bevægelser. Når man ser dette, får man indtryk af, at UFOets kraftkilde pludselig er stoppet, og at det redningsløst styrter mod Jorden, hvor det vil splintres som et almindeligt luftfartøj.

Selv UFOs af betragtelig størrelse er blevet observeret under sådanne svingninger.

Dog bliver der også overensstemmende berettet, at UFOs, når de har nået en vis mindstehøjde, afbryder faldet, og skyder til vejs med en hastighed, som kan være utrolig høj.

Fra den cirkelrunde bærevinges aerodynamik er det bekendt, at en profileret skive viser en mangelfuld stabilitet om sin akse under fartbevægelse og har tendens til „at rulle“, som en drejning om sin egen akse hedder i flyvesproget. Når opdriften bliver for lille gennem ringe hastighed, ytrer denne ustabilitet sig gennem en vakkende nedadgliden. En enkel konstruktiv hjælp er anbringelse af stabiliserende finner eller en rotation om skivens egen højdeakse. I virkeligheden findes der UFOkonstruktioner, som viser det ene eller det andet af disse 2 principper. Heraf kan man slutte, at en hensyntagen til aerodynamiske faktorer har en ikke uvæsentlig betydning i UFO-spørgsmål.

Nu ved man imidlertid med største sikkerhed, at UFOs ikke flyver som almindelige luftfartøjer. De har overvejende rotationssymmetriske former, og det

må have andre end aerodynamiske grunde, hvorpå vi vil støtte vore fremtidige undersøgelser.

Denne gang gælder det et højest vigtigt spørgsmål, om og hvorledes radaranlæg kan indvirke på UFO-ernes flyvning, og vi vil se, at spørgsmålet må undersøges ud fra kuglelynenes natur.

Vi opstiller den arbejdshypotese, at UFOerne, når de bliver truffet af en radarimpuls med en egnet frekvens, bliver ramt af en fremdriftsforstyrrelse, og vi vil i det følgende forsøge at gøre dette forståeligt på fysisk vis. Hertil tjener os sovjetiske undersøgelser om kuglelyn.

Kuglelynenes natur:

Efter et essay af professor Peter L. Kapitza, Fysisk Laboratorium under Akademiet for Videnskaberne i USSR.

Efter videnskabens mening er de indtil nu (af andre) opstillede hypoteser om kuglelyn utilstrækkelige, fordi de krænker loven om energiens opretholdelse. Hypotesen forudsætter nemlig, at energien, som er årsag til kuglelynets lys, stammer fra en aller anden indre, molekular forandring af den i kuglelynet indesluttede gas. Energiopretholdelsesloven forlanger imidlertid, at molekylernes potentielle energi i en gas i enhver kemisk tilstand er ringere end den kræves til dissociation (opløsning: spaltning af molekyler til flere andre af simple bygning), således at den oprindelige molekyleform kan gendannes og ionisation (spaltning af en luftarts atomer til ioner) af disse molekyler finde sted. Hvor megen energi der overhovedet kan oplagres i et kuglelyn, lader sig beregne. Hvis den skulle leve heraf, ville den ikke eksistere så længe, som den i virkeligheden formår.

Professor Kapitza sammenligner i tilslutning hertil de fra kernespaltningskyer hidrørende data med dem fra kuglelynene. En sådan sky på f. eks. 150 m i diameter er på mindre end 10 sekunder fuldstændig afstrålet. Et kuglelyn på 10 cm i diameter måtte eksplodere på mindre end 0,01 sekund. Et kuglelyn kan dog opnå en levetid på flere minutter. Den sovjetiske lærde slutter heraf, at et kuglelyn tilføres energi. Denne energikilde må ligge uden for kuglelynet selv. Dette sker gennem absorption af elektromagnetiske svingninger, d.v.s. radiobølger. Da et kuglelyn ingen direkte forbindelse har med en eller anden elektrisk leder, gennem hvilken energi kunne strømme over til det, kommer kun absorption på tale.

Det er kendt, at denne absorption som forudsætning har en resonans af 2 størrelser, nemlig de elektromagnetiske svingninger fra den ioniserede gas, hvoraf kuglelynet består og de elektromagnetiske svingninger, som skal absorberes. Derved står bølgelængderne af de absorberede radiobølger i direkte sammenhæng med kuglens diameter. Gennemregning viser, at radiobølgernes bølgelængde tilnærmelsesvis må være den dobbelte (nøjagtigt 3,65 gange) diameter af kuglelynet.

Gassens ionisering, hvoraf kuglelynet dannes, og de radiobølger, som opretholder det, stammer ifølge professor Kapitza fra atmosfæriske processer, d.v.s. fra uvejrs elektrostatik (læren om hvilende elektriske ladninger). At f. eks. almindelige lyn frembringer radiobølger, kan enhver selv fastslå. Den knasende støj, som høres i vore radiomodtagere, viser tydeligt dette. Kuglelynets føde er ganske vist meget korte radiobølger, hvad man kan se af kuglelynets ringe størrelse. Den hyppigst observerede størrelse har en diameter på 10-20 cm. hvad der svarer til bølgelænder på mellem 35 og 70 cm.

En vigtig sammenhæng består mellem reflektionen af disse radiobølger på elektrisk ledende flader f. eks. jordoverfladen eller et flylegeme og kuglelynets oprindelsessted. Gennem denne reflektion opstår en såkaldt „stående bølge“, som danner svingningsknuder, hvor kuglelynet fortrinsvis optræder og stadig opholder sig. Kuglelynets bevægelsesretning, som på ingen måde er lig med vindretningen kommer derved i stand, altid forløbende langs med flader af samme elektriske potentiel.

Den russiske fysiker tror, at der ved særligt kraftige radiobølger kan opstå hede serier af kuglelyn (perlesnorslyn).

Slutresultat.

Professor Kapitza's hypotese om kuglelynets natur giver os nøglen til radarstrålers mulige indflydelse på UFOflyvningen. Det forbindende led leverer den kendsgerning, at gentagen udløsen af kuglelynsagtige dannelser fra UFOernes overflade er fastslået. Dermed er ikke ment de små hjælpeflylegemer, som ofte ses i følge med større UFOs. Tværtimod drejer det sig om typiske højioniserede gasblærer, som ved dagslys endog kan absorbere sollyset og derved synes mørkere. Hvad sker der egentlig, når et UFO træf-

fes af et radaranlægs retningsstråler? Hvilke fysiske foreteelser kan ventes?

Om den principielle stadig tilstedeværende elektriske opladning af det ukendte flylegemes overflade hersker der ikke den ringeste tvivl mere. De elektriske udladninger, som stadig eller i det mindste periodisk udgår fra det, er lige så lette at høre i vore radiomodtagere som knasen fra et uvejr.

Når en radarstråle, der som bekendt består af meget korte radiobølger, træffer den ioniserede overflade på et UFO, vil der komme en absorption. Det UFOet omgivende gashylster vil spille den samme rolle som i tilfældet kuglelynets lysende gasblære. Resonansbetingelserne vil ikke opfyldes på grund af UFOets størrelse overfor radarstrålernes bølgelængde, hvormed der udløses enkelte kuglelyns fra UFOets overflade. Ved denne udløsning vil UFOets opladning og elektriske felt ændres. Denne ændring betyder sandsynligvis en alvorlig forstyrrelse i stabiliteten henholdsvis flylegemets drivkraft, og de allerede skildrede aerodynamiske betingelser begynder at foreligge.

Flyet kommer ind i en svajen og begynder at falde nedad, indtil det er kommet under radarstrålen og denne ikke mere er virksom.

Ud fra et stadig større kendskab til UFOernes operationstaktik taler meget for, at disse kender de kraftige radarstationers virkemåde på deres eget system og søger at undgå dem. Alene i vor Tekniske Tjenestes undersøgelsesområder er det let at erkende UFOindflyvningernes tilpasning i visse områder med radaranlæg. Den simpleste metode er naturligvis at flyve under strålerne, således som et konventionelt fly, der angriber, gør det.

Absorptionen af elektromagnetiske bølger gennem UFOets overflade giver også bevis for den gentagne konstatering, at et UFO i mange tilfælde ikke kan spores på radar. Når de udrålede impulser netop rækker til at udløse „kuglelyn“, kan man ikke mere regne med ordnede reflekser og hele systemet bryder sammen.

Selvfølger spiller i hvert enkelt tilfælde en masse fysiske størrelser ind, og som afgør, hvad der vil ske.

En kendsgerning er det, at UFOerne også kender metoder til radarforstyrrelser ved hjælp af masser af udkastede dipoler og også anvender dem. Denne metode er velkendt fra den 2. verdenskrig. Den

kemiske sammensætning af de udkastede strimler og trævler blev ganske vist ændret noget, men hensigten er den samme. Der gælder dog den indskrænkning, at ikke alle af UFOs udkastede dipoler tjener til radarforstyrrelser, men i lige så høj grad hænger sammen med drivkraftsfaktorer.

Det er måske en smule ovovet at ville bygge vor arbejdshypotese på professor Kapitza's teori, men hans antagelser er i det mindste allerede delvis eksperimentelt bevist og gælder med fuld ret som udbytte og fremskreden.

Informationen, Wien, nr. 1.

Oversætter: Slej.

Redaktionen: En helt ny, men ganske interessant teori, som hvis den holder stik, kan forklare en del af de gennem årene iagttagne bevægelser udført af UFOer. Bevisførelse i denne sag er uhyre vanskelig, da man ikke i dag i fuldt omfang kender kuglelynenes natur. Om den aerodynamiske form må det vel tilføjes, at denne kun kan komme på tale i forbindelse med fartøjer beregnet til flyvninger i atmosfæren. Måske vil denne teori kunne bruges i forbindelse med én af de former for ildfluer, der er observeret af astronauterne.

F. P.

UFO landet i Rom

En kendt psykiater i Rom så på en eng i en park, som ligger nær hans hjem en flyvende tallerken. Da han berettede dette overfor redaktionen af en stor romersk avis, bad han om, at hans navn ikke blev nævnt — han havde end ikke overfor sin hustru om-talt oplevelsen, som fandt sted om aftenen den 4. 1. 1963, da han var på vej hjem fra et biografbesøg.

Da han gik gennem parken „Virgiliano“, så han pludselig for sig en flyvende tallerken. Den lignede en kæmpemæssig hat. En kuppel befandt sig på en cylinder, den havde runde vinduer og var omgivet af en ring. Objektet stod på tre slanke ben en meter over jorden. Objektets diameter var. ca. fem meter. Der kom en varm luftstrøm fra ringen, som pludseligt og hurtigt drejede sig om objektet. Objektet hævdede sig nogle meter over jordoverfladen og fløj med stor hastighed bort uden at efterlade sig noget spor. Psykiateren siger, at han ikke drikker, ikke indtager narko-

tika og af sin omgangskreds som menneske bliver betragtet som havende et godt helbred.

Da han den pågældende aften kom hjem, fortalte han intet til sin hustru om sin oplevelse for ikke af hende at blive betragtet som fantast. Han lukkede sig straks ind i sit laboratorium, hvor han efterprøvede puls, hjerte og temperatur og foretog yderligere forsøg på sig selv for at fastslå sin dømmekraft. Hans diagnose overbeviste ham om, at han havde haft en virkelig oplevelse og ikke var faldet som offer for en hallucination.

Med bestemthed forsikrer han,
at den flyvende tallerken var en realitet,
at han så den stå stille og
at han så den flyve bort fra stedet.

„Italiensk Avis“, Rom, den 10. 1. 1963.

Oversætter: Slej (F.P.)

Den offentlige mening er en vulgær, uforskammet anonym tyran, der med vilje gør livet surt for enhver, der ikke vil nøjes med at være et gennemsnitsmenneske.

(Dean Inge).

Bånd fra kongressen: Se UFO-NYT juli 1963 bagsiden

UFO beviset

Af major Donald E. Keyhoe

(Sluttet)

Stråling:

Direktør Kenneth Locke fra civilforsvaret i Lake County, Ohio, beretter, at geigertæller viste forhøjet radioaktivitet på jorden efter landing og start af et UFO. Lignende beretninger er bekræftet af kaptajn Ruppelt.

Fysiske effekter

Kaptajn C. S. Chiles beretter, at en ballon blev beskadiget af et UFO, som kredsede om den. Luftvåbnet i Fort Meade har fået overgivet brudstykker af et eksploderet UFO over Crownsville.

Fotografier:

Luftvåben-tilfælde nr. 26, Harmon Basis. Et UFO fløj ned mod basen, og skød atter til vejrs og efterlod et stort hul i skyerne. En UFOformation blev filmet over Utah af marinefotografer. I seks måneder prøvede luftvåbnet og marinen denne films ægthed. Yderligere fotografier er taget over forsøgsstationen White Sands.

9. del: Udlandsberetninger

Argentina maj 1962

Regeringen bekræfter, at der har været UFOer over fem provinser og to korte landinger.

England:

Mange beretninger fra piloter under RAF og civile luftfartsselskaber. Eksempelvis: Løjtnant Salandin var nær ved en kollision med et UFO, da han fløj en jetjager.

Den tidligere luftmarskal Dowding erklærer: — „UFOs er interplanetariske.“

Brasilien 14. juni 1959

Af frygt for et UFO, som havde forfulgt hans maskine, fløj en kaptajn under luftværnet sin maskine med slukkede lanterner, skønt maskinen var bevåbnet. Oberst Oliveira fra luftvåbnet udtaler: „UFOs er ukendte, men overlegne apparater.“

Venezuela 6. oktober 1961

Et stort UFO alarmerede borgerne i Santa Rita. Forskrækkede fiskere sprang over bord fra deres både og en druknede.

Der foreligger beretninger fra Kanada, Norge, Danmark og Sverige.

Australien

Beretninger foreligger fra marinepiloter og fra piloter på civile luftlinier så vel som fra astronomer og regeringen. Jetjagerjagter på UFOs, radarberetninger og typiske UFOiagttagelser foreligger fra Equador, Tjecoslovakiet, Holland, Frankrig, Sydafrika og fra praktisk talt alle dele af verden.

10. del: Bevis for censur

Kaptajn E. J. Ruppelt, en gang leder af „Project Bluebook“, erklærede: „Man siger bestandig til mig: Fortæl kun om de tilfælde, som vi har opklaret, om-

tal ikke de uopklarede. Der findes to partier. Det ene tror, at det drejer sig om rumskibe, men holder det for bedst, at tilbageholde denne kendsgerning, indtil vi ved mere. Det andet parti mener, at man skal oplyse offentligheden om flere fakta omfattende de mere klare tilfælde. Dette medførte en ny anvisning: „Intet må siges mere“.

Eksempler på censur Redmond, Oregon.

En funktionær under FAA observerede med kikkert nogle UFOs manøvrer. Beretninger, underskrevet af lederen af presseafdelingen L. E. Davis, beskriver flammende udstødning fra UFOs og hurtig undvigelse af jetjagere. Flyspecialist La Verne Wertz erklærede: „Det fløj lodret op, da flyene kom, akkurat som var det manøvreret og fuldt kontrolleret.“

I breve til NICAP og til kongressen hævder luftvåbnet, at beretninger er „vildledende“. Om flammestødningen og de kontrollerede manøvrer og flugten for jetjagerne mente luftvåbnet: „Sandsynligvis var det en ballon.“ Tilfældet blev ført som opklaret med tilføjelse „ikke tilstrækkeligt underbygget.“

Kaptajn Raymond Ryan, American Airlines, beretter om et UFO foran sin maskine ved Albany. Griffis luftvåbenbase telegraferede til ham „om foreløbig at ændre kurs“ og følge UFOet. Ryan adlød ordren og berettede senere til de civile myndigheder. „Vi fløj efter UFOet indtil Ontariosøen ... vi havde ikke fortalt passagererne noget ... vi ventede på jetjagerne, som var sendt mod os for at fortsætte efterfølgelsen.“

Luftvåbnet nægtede, at Ryan havde modtaget ovenstående ordre om at ændre kurs, i et brev til senator Byrd og andre.

Hærberetning om et glødende UFO over NIKE-basen i Derwood. Major William Lockadoo fra USAF erklærede: „De mænd, som arbejdede ved et jordkabel, har forvekslet UFOet med lysreflekser mod en gul lastvogn.“

En funktionær ved elektricitetsværket erklærede: „Der fandtes hverken mænd eller lastvogne i det pågældende område.“

Ny erklæring fra luftvåbnet: „Det var en fladebelysning mod en lade.“

Et hold fra NICAP kom på stedet og konstaterede: den eneste bygning var en lade, hvortil der ikke førte elektriske ledninger.

Andre svar var herefter: Hurtigt vekslende skyer, som fordunklede Månen, eller billygtereflekser eller fladebelysninger.

Jagt på et UFO af en groupcommander, som også på sin radar fastholdt UFOet. Piloten erklærede: „Det var bestemt et UFO.“ Luftvåbnets svar: „Det var bestemt planeten Jupiter.“

(Jupiter kan ikke ses på en radarskærm, da den er fjernet ca. 300 millioner miles fra Jorden).

Beretning fra en privatpilot om en flyvende skive over Salt Lake City. UFOet svævede over jorden og skød derefter lodret op. Et forsøg på at standse UFOet slog fejl. Luftvåbnets erklæring: „En ballon eller Venus.“ Senere sagde man: Solreflekser eller et Fata Morgana.

Kaptajn Robert Adickes og ingeniører fra Boeing: UFOs manøvrerede i nærheden af et fly fra TWA. Luftvåbnets svar: Det drejede sig om lysreflekser i skyerne stammende fra en højovn.

Tidligere bombepilot Ernest Stader og andre piloter beretter om et UFO, som kom mod deres fly. Luftvåbnet svarede hertil: UFOet var stjernen Capella. Ingen omtale af, at iagttagelsen også var sket fra kontroltårnet og fra FAA's radar.

Iagttagelse af et UFO ved „Washington Nationale Lufthavn“ og om svigten af lys. Luftvåbnets erklæring: Det var en ballon fra Silverhill observatoriet. Lysets svigten var en tilfældighed. Derefter en erklæring fra vejrtjenestestationen Silverhill: Der var ingen balloner over lufthavnen. Vinden havde båret ballonen ud over havet.

Erklæring fra luftvåbnet til kongressen, pressen og offentligheden: Vi holder ingen UFO-informationer tilbage. Informationsofficer, kaptajn Gregory Oldenbergh erklærede skriftligt: „Udbredelse af UFO-informationer er imod luftvåbnets instruks særlig mod AF reg. 200—2. Andre luftværnsofficerer har bekræftet dette.“

Luftvåbnet til bl. a. senator Metcalfe: „Piloterne bliver ikke forhindret i at tale.“ Mod dette står AFR 200—2: „Det er forbudt luftvåbnets personel at videregive UFOiagttagelser til ikke autoriserede personer med mindre, de er blevet beordret til det, og i så tilfælde må de kun sige det nødvendigeste.“

Den fuldstændige beretning indeholder dokumenterede beviser om hemmelige luftvåbenbeslutninger, om piloter på UFO-jagt, hemmeligholdte analyser om UFOfilm, som man nu bortforklarer, vigtige UFO-

operationer over Washington D C, Los Angeles, White Sands, Luftvåbenbaser, marinestøttesteder og andre områder, tilfælde som man enten fragår eller bortforklarer. Beretningen indeholder også historien om kaptajn Ruppelt, som åbenbart stod under tryk, da han ændrede sin beretning i et brev til NICAP: „Hele UFO situationen er fuldkommen forvirret. Jeg kan kun håbe, at NICAP kan bringe lys over sagen.“

11. del: UFO kronologien

Denne del bringer et fuldstændigt billede af UFO-situationen fra den 2. verdenskrig. Hundreder af amerikanske og udenlandske beretninger bringes udførligt i kronologisk orden ved siden af officielle dokumenter officielle erklæringer og breve, som optegner de vigtigste skridt fra USAF.

12. del: Kongressen og UFOs

NICAP ønsker ikke at fordømme luftvåbnets personel, som kun følger de officielle anvisninger. NICAP befatter sig kun med faren ved denne politik.

I breve til over 50 kongresmedlemmer har Liaison-officerer fra luftvåbnet, som er udtaget til at beskæftige sig med forskningen

- a. nægtet at UFOinformationer tilbageholdes,
- b. nægtet, at luftvåbnet i al hemmelighed er overbevist om UFOernes eksisten,
- c. nægtet, at diskussion med luftvåbnet har fundet sted (i modsætninger hertil skriver speaker McCormack til NICAP, at sådanne diskussioner har fundet sted),
- d. nægtet at have nægtet visse UFOtilfælde eller at have givet falske oplysninger herom.

Nogle kongresmedlemmer accepterer luftvåbnets holdning, andre afviser denne holdning og atter andre er ligeglade.

13. del: Problemet og faren

UFOproblemet falder i to livsvigtige spørgsmål:

1. Har luftvåbnet forholdt kongressen og offentligheden kendsgerninger om UFOerne?

Flertallet indenfor NICAP er af følgende mening:

Luftvåbnet har tilbageholdt UFOinformationer ligesom UFO-beretninger. Dette erklærer: admiral H. B. Knowles, Dewey Fournet, tidligere undersøger af UFOs ved luftvåbnet, J. B. Hartranft, præsident for foreningen af flyejere og piloter, oberstløjtnant J.

McAshan, dr. Charles Olivier, major J. Mcleod, Frank Edwards, radiokommentator, og over hundrede andre.

2. Er UFO'erne virkelige — eller er de illusioner, spejlinger eller lignende?

Flertallets mening: De af tilforladelige iagttagere sete UFOs er objekter under intelligent kontrol. Herfor stemmer de fleste af de ovenfor nævnte. Hertil kommer: professor Hermann Oberth, rumfartseksper, kaptajn W. B. Nash, PAA, dr. Leslie Kaeburn, universitetet i Kalifornien, den tidligere major i luftvåbnet W. D. Leet, professor C. A. Maney, astrofysiker, viceadmiral Hillenkötter og mange mange andre.

I februar 1962 afgav luftvåbnet følgende erklæring: „De flyvende tallerkener er færdig.“ Siden har major C. R. Hart, UFOinformationsofficer, skrevet til NICAP, at den fulde undersøgelse går videre under medvirken af talrige videnskabsmænd, hvorved hver undersøgelse kommer til at koste intil 10.000 dollars.

For at forhindre en foruroligelse af offentligheden synes en censur fra begyndelsen at være retfærdiggjort. NICAPS rådgivende udvalg er enige om, at faren ved en hemmeligholdelse nu er blevet for stor, nemlig af følgende grunde:

- a. en af vanvare udløst krig, fordi UFOs bliver antaget for et sovjetrussisk angreb,
- b. den falske påstand, at UFOs er hemmelige sovjetrussiske våben,
- c. kvæstelser eller panik i fly, som ledsages af UFOs, fordi besætningen ikke er informeret om, hvad den skal foretage sig,
- d. faren for en panik (udtalt af NASA), når en uforberedt amerikaner pludselig erfarer om en vidt fremskreden civilisation.

Den fuldstændige NICAPberetning vil indeholde detaljerede forslag.

I mellemtiden beder vi alle medlemmer af NICAP overveje: *Kan alle disse skolede iagttagere have taget fejl?*

Hvis svaret bliver „Nej“, beder vi om understøttelse til en hurtig aktion i kongressen for at få UFOproblemet løst og faren ved en fortsat hemmeligholdelse ophævet.